

1845
DZIENNIK WYROKÓW

RADY STANU

W SPORACH JURYSDYKCYJNYCH.

1845

WARSZAWA.

W DRUKARNI RZĄDOWEJ.

1845.

następnie kas pod dnem 12 Maja
1830 r. przez Komisarzy Rządow-
Przychodów i Skarbu w asysten-
cyi Prokuratorowi Generalnej, do
Rady w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego,

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

W zastępowaniu się do Artykułu
37 i następnych Organizacyi swo-
jej pod dnem 12 (24) Grudnia 1832
roku postanowionej, rozwiązując
spór Jurysdykcyjny, naprzód przez
Prokuratorę Generalną w Imieniu
Skarbu Publicznego, Trybunałowi
Cywilnemu I. Instancyi Wojewódz-
twa Mazowieckiego zapowiedziany,

K-24/87

DEIENNIK WYKONOW

RADA STANU

Ke

109910

WARSZAWA

W Drukarni Rządowej

1842

następnie zaś pod dniem 12 Maja 1830 r. przez Kommissyą Rządową Przychodów i Skarbu w asystencyi Prokuratorji Generalnej, do Rady Stanu wywołany z wnioskiem:

aby w sprawie z powództwa Józefa Hrabiego Krasieńskiego Dziedzica Dóbr Zegrza, przeciw Kommissyom Rządowym Spraw Wewnętrznych i Policji, tudzież Przychodów i Skarbu, przed tenże Trybunał Cywilny wytoczony, o zwrócenie mu opłacanego w ciągu lat 18¹⁸/₂₂ podatku ofiary z przewozu na rzece Narwi, w takiej ilości iak § 4 zawartej w dniu 31 Maja 1822 r. urzędowej umowy, zastrzeżoną została; — Wyrok rzeczzonego Trybunału z dnia 17 Lipca 1829 r. uznającego się być właściwym do rozstrzygnięcia tej sprawy, jako z użyciem obowiązującym przepi-

som Administracyjnym wydany, za niebyły przez Radę Stanu był ogłoszony; po wysłuchaniu zdania sprawy i wniosków Kommissyi Instrukcyjnej,

zważywszy:

iż wzmiankowana wyżej sprawa przez Hrabiego Krasieńskiego wytoczona, wypływa z umowy dnia 31 Maja 1822 r. pomiędzy nim a Kommissyą Rządową Spraw Wewnętrznych zawartej, w przedmiocie wynagrodzenia za odiety mu na rzece Narwi przewóz i uchYLENIA podatku ofiary z tegoż przewozu opłacanego;

zważywszy:

że według ustępów a, i f, Artykułu 10 Dekretu Królewskiego z dnia 29 Września (11 Października) 1816 r. tak przedmioty

podatkowe, jako też wszelkie spory z kontraktów w drodze Administracyjnej przez Kommissye Rządowe lub z ich polecenia z prywatnemi osobami zawieranych, wyłączone są od rozpoznania w sądach Cywilnych;

zważywszy:

iż dla tej mianowicie przyczyny, Trybunał Cywilny nie mogąc być właściwym do stanowienia względem rzeczywistej ilości podatku ofiary z przewozu na rzece Narwi pod Zegrzem opłacanego, tudzież względem wysokości w jakiej ma być zwróconym za lata 18¹⁸/₂₂ i nadal umarzanym, tém samém przez uznanie właściwości swojego forum, wyraźnie powołanym dopiero przepisom ubliżył;

Z tych zatem powodów,

Rada Stanu

wzmiankowany na początku Spór Jurysdykcyjny za usprawiedliwiony uznając, Wyrok Trybunału Cywilnego I Instancji Województwa Mazowieckiego z dnia 17 Lipca 1829 r. za niebyły ogłaszając, i rozstrzygnięcie samej sprawy do Sądownictwa Administracyjnego odsyła, mocą niniejszego swego Wyroku.

Działo się na posiedzeniu w Warszawie dnia 15 Czerwca 1833 r.

(podpisano po rosyjsku) Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiej Mości w Królestwie Polskiem, Generał Feldmarszałek *Xiąże Warszawski Hrabia Paskiewicz Erywański.*

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *K. Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:
Dyrektor Główny, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych
i Oświecenia Publicznego.

Hrabia Sirogonow.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancelaryi
Deszert.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego,

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Na mocy Artykułu 37 Organizacyi Rady Stanu, z dnia 24 Grudnia 1832 r. rozstrzygając Spór Jurysdykcyjny pomiędzy Kommissyą Województwa Augustowskiego, a Trybunałem Cywilnym I. Instancyi te-

goż Województwa zachodzący, a przez Kommissyą Rządową Spraw Wewnętrznych i Policyi Radzie Stanu przedstawiony, w sprawie zpowództwa Suchorzewskich Dzieźdźców Dóbr Urdominy, o zniesienie mostu na rzece Kirśnie pod folwarkiem Rządowym Budziłów, przez Hektora Karegę wieczystego Dzierżawcę tegoż folwarku wystawionego i z urzędu Władzy Administracyjnój utrzymanego, przed tenże Trybunał Cywilny wytoczo-

nej, Po wysłuchaniu Rapportu i opinji Kommissyji Instrukcyjnój,

zważywszy:

że wnioszek Kommissyji Rządowej Spraw Wewnętrznych względem odesłania tej sprawy do prostej drogi Administracyjnój, nie jest uzasadnionym, gdyż, lubo według Arty-

ku 8 lit. ⁴/_z, Postanowienia Namiestnika Królewskiego z d. 3 Lutego 1816 r. istotnie do Wydziału Administracyjnego należy to wszystko, co się tyczy rzek, kanałów, dróg publicznych, zgoła wszelkiego rodzaju komunikacyj, niewypływa ztąd jednak, iżby i spory oraz trudności z rozporządzeń tegoż Wydziału wypływające, do jego rozstrzygnięcia należeć miały; owszem wyraźny w tej mierze przepis § 25 i 26 lit. e, Dekretu z dnia 7 Lutego 1809 r. Spory i trudności zachodzące względem dróg publicznych, mostów i t. d. do rozstrzygnięcia Rad Prefekturalnych odsyłający, stanowi przeciwne powyższemu wnioskowi Komisyyi Rządowej w tej mierze prawidło; Dekret zaś Królewski z dnia 11 Kwietnia 1817 r. stanowi: że Komisyye Wojewódzkie tru-

nić się będą sprawowaniem Sądownictwa w przedmiotach Sporu Administracyjnego, które dawniej do attrybucyi Rad Prefekturalnych należało,

zważysz dalej:

że według Artykułu 1 Dekretu Królewskiego z dnia 30 Marca (11 Kwietnia) 1817 r. attrybucye Rad Prefekturalnych przeniesione są do dzisiejszych Komisyyi Wojewódzkich, a podług Artykułu 2 w wyższej Instancyi do Rady Stanu;

Z tych zatem powodów,

Rada Stanu

wniesiony przez Komisyyę Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego, Spór Jurysdykcyjny, za dostatecznie usprawiedliwiony uznając, rozstrzygnięcie sprawy do właściwego

Sądu Administracyjnego odsyła, mocą niniejszego ostatecznego swego Wyroku.

Działo się w Warszawie na posiedzeniu dnia 15 (27) Czerwca 1833 r.

(podpisano) *Namiestnik Generał Feldmaszałek*
Xiąże Warszawski Hrabia Paskiewicz Erywański.

p. o. *Sekretarza Stanu*
 (podpisano) *K. Brodowski.*

Za zgodność.

Sekretarz Stanu przy Radzie Administracyjnej
 (podpisano) *J. Tymowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych i
Oświecenia Publicznego
Hrabia Strogonow.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancellaryi
Deszert

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując spór Jurysdykcyjny między Kommissją Rządową Przychodów i Skarbu, a Trybunałem Cywilnym Pierwszej Instancji Województwa Mazowieckiego Wydziału Drugiego, w sprawie o czynsz, czyli opłatę Młynowém zwaną,

z posesysi Baudellów pod N. 1080 w Warszawie położonej zachodzący, i przez też Kommissyą Rządową wprowadzony;

z wnioskiem:

ażeby Wyrok Trybunału Cywilnego Województwa Mazowieckiego z dnia 21 Grudnia 1831 r. był uchylonym, i aby uznaném zostało, że sprawa przez Wilhelminę Baudel i sukcesorów o unieważnienie Execucyi Administracyjnej o czynsz młynowy nie należy do rozpoznania Sądownictwa Cywilnego;

Rada Stanu

po wysłuchaniu zdania sprawy i opinji Kommissyi Instrukcyjnej;

zważywszy:

że przedmiot sprawy jest opłata podatku młynowem zwanego;

zważywszy więc:

że Trybunał Cywilny Wojewódz-

stwa Mazowieckiego Wydziału Drugiego niewłaściwie sprawę tę jako-by za będącą o same prawo dorzeczy (jus ad rem) poczytał, i mylnie uznał się za Sąd właściwy, a przeto postąpił wyraźnie przeciw postanowieniu z dnia 11 Października 1816 roku w artykule 10 lit. 4, tudzież drugiemu z dnia 20 Maia 1817 r. w artykule 5. i naostatek przeciw Procedurze Sądowej w artykułach 170 i 554.

Rada Stanu

niniejszy Spór Jurysdykcyjny przez Kommissyą Rządową Przychodów i Skarbu wniesiony uznaje za dostatecznie usprawiedliwiony.

Wyrok Trybunału Cywilnego Województwa Mazowieckiego Wydziału Drugiego z daty wyżej wymieniony w swojej mocy i skutkach uchyla, i rzecz o Execucyą czynszu do właściwej drogi Admi-

nistracyjnój odsyła, mocą niniejszego Wyroku.

Działo się w Warszawie na posiedzeniu Rady Stanu dnia 9 (21) Kwietnia 1834 roku.

(podpisano po-rossyjsku) General Feldmarszałek, Namiestnik Xiążę Warszawski

Hrabia Paskiewicz Erywański.

p. o. Sekretarza Stanu

(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność:

p. o. Sekretarza Stanu

(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych i
Oświecenia Publicznego

E. Gołowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancelaryi
Deszert.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

W zastosowaniu się do artykułu 37. i następnych organizacyi swojej z dnia 12 (24) Grudnia 1832 roku postanowionej, rozwiązując spór Jurysdykcyjny przez Kommissyą Rządową Przychodów i Skarbu Publicznego pod dniem 21 Października 1833 roku do Rady Stanu wytoczony z wnioskiem:

aby w sprawie z powództwa Jakóba Wasilewskiego i Wojciecha Sommera kupców tutejszych przeciwko Skarbowi Publicznemu o ustanowienie przez

Dz. Wyk. Rady Stanu

biegłych szacunku dostarczo-
nych im z fabryk Górnictwa
Rządowego machin do warzel-
ni piwa i porteru angielskiego
w Warszawie przez nich założeń,
a to celem uwolnienia się
od poszukiwań w drodze Ad-
ministracyjnej przedsięwzię-
tych o należność za też maszyny
przez Górnictwa krajowe
wylikwidowanej, zapadły wy-
rok pod dniem 21 Grudnia 1832
roku Trybunału Cywilnego I
Instancji Województwa Mazo-
wieckiego, mocą którego ten-
że Trybunał uznał się być
właściwym do sądzenia tej
sprawy, Rada Stanu za nieby-
ły ogłosiła, i sprawę tę jako
do rozpoznania Sądów Cywil-
nych nienależącą, do właści-
wej drogi Sądownictwa Admi-
nistracyjnego odesłała.

Po wysłuchaniu zdania sprawy i
wniosków Kommissyi Instrukcyj-
nej;

zważywszy:
że przedmiot sprawy do rodzaju
dochodów niestałych o jakich Po-
stanowienie Królewskie z dnia 29
Września (11 Października) 1816
roku w artykule 10 pod lit. *h.* wspo-
mina, nie należy;

zważywszy oraz:
że w obecnym przypadku nie idzie
o poszukiwanie dochodu z wyro-
bów Górniczych, ale raczej o usta-
nowienie szacunku tychże wyro-
bów;

zważywszy nakoniec:
że przedmiot sprawy nie wynika
również z kontraktów o jakich Po-
stanowienia Królewskie z dnia 7
Lutego 1809 w § 26 lit. *b.*, z dnia 29
Września (11 Października) 1816 r.
w artykule 10 lit. *f.* i z dnia 20 Lu-
tego 1816 roku w artykule 6. pod
lit. *c.* wspominają;

z tych zatem powodów:

Rada Stanu
wzmiankowany na początku spór

Jurysdykcyjny za nieusprawiedliwiony uznając, wyrok Trybunału Cywilnego I. Instancji Województwa Mazowieckiego z d. 21 Grudnia 1832 roku w swęj mocy pozostawia, i rozstrzygnięcie samej sprawy do Sądownictwa Cywilnego zwyczajnego odsyła, mocą niniejszego swego Wyroku.

Działo się w Warszawie na posiedzeniu Rady Stanu, dnia 9 (21) Kwietnia 1834 roku.

Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiej Mości w Królestwie Polskiem, General Feldmarszałek, Xiążę Warszawski, (podpisał) *Hrabia Paskiewicz Rywański.*

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność
p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych i
Oświecenia Publicznego

E. Gołowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancellaryi
Desert.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego

etc., etc., etc

Rada Stanu.

W zastosowaniu się do art. 37 i następnych Organizacyi swojej z dnia 12 (24) Grudnia 1832 r. postanowionęj, rozwiązując spór Jurysdykcyjny przez Kommissyę Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego, pod dniem 7 Marca r. b. do Rady Stanu wytoczony z wnioskiem:

aby w sprawie z powództwa Sukcessorów beneficjalnych niegdy Stefana Karnkowskiego jako to:

Maryanny z Karnkowskich, po Cyprianie Zawiszy pozostałej wdowy, w Łagiewnikach powiecie Zgierskim.

Józefy z Karnkowskich, Gabryela Hrabi Podolskiego Małżonki, w Rusinowie Obwodzie Lipnowskim.

Juliany z Karnkowskich, Stanisława Piwnickiego Prezesa Kommissyi Wejewództwa Kaliskiego, Małżonki; w Kaliszu zamieszkałych.

W asystencyi respective swych mężów czyniących.

1. O przywrócenie granicy między Dobrami Łagiewniki a Dobrami Rządowemi Zgierz, przez odnowienie znaków granicznych.

2. O przywrócenie wody stawowi Łagiewnickiemu tak jak dawniej.

3. O zobowiązanie Skarbu Publicznego do wynadgródenia szkód i utraconych korzyści, przez odjęcie wody młynowi Łagiewnickiemu.

4. O wynadgródenie przez Skarb Publiczny części ziemi, na kopanie strugi użytej.

Zapadły Wyrok pod dniem 1. Lutego 1833 roku Trybunału Cywilnego Iwszej Instancyi Województwa Mazowieckiego Wydziału IV. mocą którego tenże Trybunał, uznał się być właściwym do sądenia téj sprawy, Rada Stanu, o ile się ściąga do żądań przywrócenia dawnych granic, oraz dawnego biegu wody, jako sprzeczny ustawom i Urządzeniom Administracyjnym, za niebyły ogłosiła;

Po wysłuchaniu zdania sprawy, i wniosków Kommissyi Instrukcyjnej,

Zważywszy:

Ze Trybunał a quo, nie wdał się bynajmniej w odróżnienie żądań przez Sukcessorów Karnkowskich przynoszonych, lecz poczytawszy wszystkie za dotyczące wynadgródzenia szkody;

Zważywszy dalej:

Ze art. 2 Postanowienia Namieśnika Królewskiego z dnia 10 Października 1818 r. spory o własności i wynadgródzenia, przy ułatwieniu spadu wody domagane, do Sądów zwyczajnych odsyła, ale w obecnym przypadku jest widoczném iż żądania Karnkowskich, o ile się tyczą kierunku koryta rzeki Bzury i przywrócenia dawnego biegu wody dążą do zniweczenia w zupełności rozporządzeń Rządowych Administracyjnych, dla dobra ogółu przedsięwziętych i dokonanych, przy ułatwieniu wolnego odpływu wody na rzecę Bzurą,

i oczyszczaniu lub osuszaniu błotnistych jej brzegów, uznanie więc pod temi względami sprawy tej jakoby do Sądu Cywilnego należąc, sprzeciwia się wyraźnym przepisom art. 538 i 650 Kodexu Cywilnego, któremi zarząd względem tego rodzaju przedmiotów, jest poddany oddzielnym ustawom szczególnym, a takimi są:

a) Dekret Królewski daty 7 Lutego 1809 roku gdzie w § 18. litt. m. n. do szczególnych obowiązków Prefekta policzono, bezpośredni dozór nad rzekami, kanałami i wszelkiego rodzaju komunikacyami, nad stosownemi do takowych potrzeb robotami publicznemi, zaś podług § 26 litt. e. spory i trudności względem tego zachodzące, należą wyłącznie do rozpoznania Rad

Prefekturalnych, w których miejsce na teraz wedle postanowienia Królewskiego z dnia 30 Marca (11 Kwietnia) 1817 roku Kommissye Wojewódzkie wstępują.

b) Postanowienie Namiestnika Królewskiego z dnia 3. Lutego 1816 roku, w art. 8. litt. h, i, d, 14 Sierpnia 1821 roku w art 18 przedsiębranie środków względem czyszczenia łożysk, wód bieżących, rozstrzyganie sporów, i odpływ wody, wyłącznej decyzji Władz Rządowych oddają.

c) Postanowienie Namiestnika Królewskiego z dnia 10. Października 1818 roku, obmyślenie środków wolnego odpływu wód dotyczących, do wyłącznych rozporządzeń Władz Rządowych pozostawia.

Zważywszy nakoniec:
Ze Trybunał a quo niewłaściwie wstecz powołanym dopiero przepisom, uznał Sąd Cywilny za właściwy w tym tu przypadku, gdyż żądanie bądź przywrócenia dawnego biegu rzeki Bzury, bądź dawnego przypływu wody do stawu Łagiewnickiego, zniweczyłoby roboty dokonane względem wolnego odpływu wody;

Z tych zatem powodów

Rada Stanu

wzmiankowany na początku Spór Jurysdykcyjny za usprawiedliwiony uznając, wyrok Trybunału Cywilnego I. Instancji Województwa Mazowieckiego Wydziału IV. z d. 1 Lutego 1833 roku o ile się tycze żądań co do kierunku koryta rzeki Bzury, i przywrócenia dawnego biegu wody, jako sprzeczny ustawom i Urządzeniom Administra-

cyjnym, za niebyły ogłasza, mocą niniejszego swego Wyroku.

Działo się na Posiedzeniu Rady Stanu, w Warszawie dnia 14 Czerwca 1834 roku.

Namiestnik Jego Cesarsko - Królewskiej Mości w Królestwie Polskiem, Generał Feldmarszałek, Xiążę Warszawski, (podpisano) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność:

p. o. Sekretarza Stanu przy Radzie Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Oryginałem:

Sekretarz Stanu przy Radzie Administracyjnej
(podpisano) *J. Tymowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych
i Oświecenia Publicznego.

E. Gołowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancellaryi
Deszer.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego,

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując wniesiony przez Kommissyą Rządową Przychodów i Skarbu na dniu 22 Stycznia r. b. Spór Jurysdykcyjny, z powodu Wyroku Trybunału Cywilnego I.

Instancyi Województwa Mazowieckiego z dnia 13 Listopada 1827 roku,

mocą którego w skutku głównej Akcyi Skarbu Publicznego, o zobowiązanie wdowy i Sukcessorów niegdy Józefa Kozickiego, do zapłacenia Skarbowi summy 24,000 złp. kaucyą za Ostaszewskim Nadzierżawcą Ekonomii Goładowskiej dnia 12 Listopada 1808 zapisaną, a na dobrach Chełchy Kmiece Litt. A. B. opartą poręczoną; tudzież w skutku incydentalnej Akcyi téjże Wdowy i Sukcessorów, zaprzeczenie takowemu wymaganiu i zapobieżenie wznowieniu pretensyi z dwóch innych późniejszych rekojmi, na celu mającej; nietylko wspomniana dopiero kaucya, ale i niepopierane od Skarbu dwie następne respective na 16,000

i 15,000 złotych, za nieważne i nieobowiązujące Wdowy i Sukcessorów Kozickiego uznaniem zostały;—

w Sądzie Appellacyjnym zapowiedziany; a rozstrzygnienu Rady podany z konkluzją:

aby wzmiankowany Wyrok Trybunału, o ile w zakresie Attrybucyi Sądu Administracyjnego z uchybieniem Artykułowi 10 litt. f. Dekretu z d. 11 Października 1816 r. spory z kaucyów od Sądownictwa Cywilnego wyłączającemu, wydany; niemniej Wyrok Sądu Appellacyjnego dnia 11 Stycznia 1832 roku z przyczyny oświadczonego Sporu Jurysdykcyjnego, przedstanowczo zapadły, wzupełności były uchylonemi, a spór z kaucyi 24 tysiącznej do Sądu Administracyjnego odesłanym,—

po wysłuchaniu wniosków téj-
że Kommissyi Rządowej, tu-
dzież zdania sprawy Kommis-
syi Instrukcyjnej;—

Zważywszy:
że spór z kaucyi niegdy Józefa Ko-
zickiego na 24,000 Złp. wystawio-
nej, nie mógł ulegać kolejnemu
przez dwa Sądy, to jest Cywilny i
Administracyjny rozpoznawaniu;
oczywiście bowiem, przyznanie
Skarbowi summy, mieściłoby w
sobie razem wyrzeczenie obowią-
zującej mocy kaucyi, i nawzajem,
uznanie podobnej mocy kaucyi,
rozstrzygałoby należenie Skarbo-
wi summy, a co wyłączną potrze-
bę jednego tylko Sądu próbuje;

Zważywszy:
że spór takowy, jako z kaucyi nie
hypotekowanej, i przez Sukcesso-
rów Kozickiego, co do jej ważności
zaprzeczonej, pochodzący, prócz
tego zaś;—

z powodu przejścia Dóbr pore-
czających w ręce trzeciego, —
z powodu niedania téjże kaucyi
przez byłego Prefekta Płockie-
go przymiotu rzeczowego, i
z powodu zrodzonej przez to
wątpliwości, czyli jako osobi-
sta obowiązuje wdowę i suk-
cessorów Kozickiego, tudzież
w jakiej respective proporcji,
prawnemi stosunkami zawikłany;
nie mógł bydz nawet ze skutkiem,
pod rozstrzygnięcie Sądu Admini-
stracyjnego poddawany;

Zważywszy:
że gdyby nawet Artykuł 10 litt. f.
Dekretu z dnia 11 Października
1816 roku mógł bydz stosowanym
do sporu z kaucyi przez Kozickie-
go zapisanej, lecz niehypotekowa-
nej, samo nieudanie się Skarbu
do Sądu Administracyjnego, zno-
siłoby jego wniosek na tymże ar-
tykule ugruntowany, jakoby spór

powyższy do rzeczonoego Sądu należał, —

Zważywszy:

że podług Artykułu 11 tegoż Dekretu Skarb Publiczny, jako Władza Administracyjna nie mógł sam o ważności i obowiązującej mocy Kozickiego stanowić, i na tej podstawie żądać od Trybunału Cywilnego wyrzeczenia (jak twierdzi) tylko rygoru exekucyjnego przeciw successorom Kozickiego, —

Zważywszy dalej:

iż tenże Skarb wytaczając do Trybunału Cywilnego powództwo, nie o takowy rygor exekucyjny, lecz jak świadczą pozwy o przyśądzenie mu od wdowy i sukcesorów Kozickiego summy 24.000 złp. poszukiwanej z kaucyi przez nikogo jeszcze prawnie za ważną i obowiązującą nieuznaną; — uznał tym samym właściwość jego Ju-

rysdykeyi i poddał jego rozpoznaniu spór z téjże kaucyi, gdyż rozwiązanie żądania Skarbu, nie mogło bydz według prawa odłączo-
nem od poprzedniego ocenienia ważności i mocy obowiązującej tytułu, na którym Skarb toż żądanie opierał, —

Zważywszy następnie:

iż powoływany Artykuł 170 Kodexu Postępowania, nieobowiązywał Trybunału do uznania się za niewłaściwy, kiedy Skarb przy wprowadzeniu téjże sprawy, niezaprzeczał Mu bynajmniej jego właściwości, owszem ją wyraźnie uznał samém swoim po wyrok przychodzeniem; gdyż gdyby nawet była istniała niewłaściwość, takowa nie co do materji byłaby zaszła, lecz zasadałaby się jedynie na przymiocie jednej ze stron spór wiodących; —

Zważywszy, że skoro między Władzą Administracyjną, a Trybunałem Województwa Mazowieckiego, żaden wcale spór Jurysdykcyjny nie istniał, owszem Władza Administracyjna sama jemu sprawę do sądenia poddała, Rada Stanu, sporu, który nieistniał, rozstrzygać i Wyroku Trybunału bez sporu między Władzami zapadłego, uchylić nie jest mocna, Skarb Publiczny raczej zmianę tego Wyroku o ileby nie był zgodny z prawem, jedynie w Sądzie Appellacyjnym uzyskać może.

Z tych wszystkich zatem powodów

Rada Stanu
zapowiedziany przez Skarb Publiczny w Sądzie Appellacyjnym, za pośrednictwem Prezesa Komisji Wojewódzkiej, spór Jurysdykcyjny za nieusprawiedliwiony, a

tenże Sąd za właściwy do bezwarunkowego w sprawie o której mowa, wyrokowania, uznaje, mocą niniejszego swego Wyroku.

Działo się na posiedzeniu Rady Stanu, w Warszawie, dnia 10 Listopada 1834 r.

Namiesnik Jego Cesarsko-Królewskiej
Mości w Królestwie Polskiem, Generał
Feldmarszałek Xiąże Warszawski
(podpisano) *Prabia Paskiewicz Erywański.*

p. o. Sekretarza Stanu przy Radzie Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność:

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący
w Komisji Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych i
Oświecenia Publicznego
E. Gotwin.

Referepdarz Stanu, Dyrektor Kancellaryi
Deszer.

tenże Sąd za właściwy do pierwszego
instancyjnego w sprawie o której
mowa, wyrokowania, nakaz, mo-
ca niniejszego Wyroku
Działo się na posiedzeniu Rady
w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,
Króla Polskiego

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując wniesiony przez
Kommissyą Rządową Przychodów
i Skarbu na dniu 5 Lipca 1830 r.
rekurs,

Od wyroku Sądu Najwyższej
Instancyi z dat 15 i 17 Lipca

1826 r. zatwierdzającego Wy-
rok Trybunału Cywilnego Iej
Instancyi Województwa Kali-
skiego, z dnia 16 Marca 1819
roku w sprawie z powództwa
Wejgla, pomiędzy nim a Mię-
czyńska właścicielką dóbr
Trabczyn zapadły, mocą któ-
rego wierzytelność tegoż Wej-
gla w summie 30,000 Talarów
do byłego Donataryusza Pru-
skiego Xięcia Hohenlohe In-
gelfingen jako istotnego dłu-
żnika, odnosząca się z hypo-
teki rzeczonych Dóbr usunięta
została;

domagający się w konkluzji: aby
Rada Stanu z uwagi na to:

że Sady w tej sprawie wyroku-
jące przez wdanie się w inter-
pretację rozciągłości uchwały
Kommissyi Rządzącej z dnia
21 Lipca 1807 roku wykonały
akt attrubucyą Władzy Naj-
wyższej będący, a przez to
wyszły za obręb władzy ar-

tykułem 4 Kodexu Cywilnego dla nich zakresłonej, — wyrok Trybunału Kaliskiego tudzież wyrok Sadu Najwyższej Instancyi powyżej z dat powołane, za niebyłe uznać,

kwęstye zaś:

czyli wspomniona uchwała umorzyła wierzytelności przez Donataryusza Pruskiego pod powaga owoczesnych praw hypotecznie zaciągnięte: do drogi dyplomatycznej odesłać raczyła, —

Po wysłuchaniu oraz tak wniosków Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu w rekursie Jej przywiedzionych, jako też raportu Kommissyi Instrukcyjnej,

Zważywszy:

że według artykułów 31, 32, 33, 43, 38, dawniej, niemniej artykułów 37, 38, 39, 40, 41,

nowej organizacyi Rady Stanu nie jest znany, ani dopuszczalnym inny rodzaj sporów o Jurysdykcyę nad te, które poprzedzają zapadnięcie stanowczych w sprawie wyroków sądowych i przychodzą do rozwiązania Rady, tylko pod względem kwęsty: kto? czyli Sad, czyli Władza Administracyjna do zamierzonego dopiero i wstrzymanego wyrokowania w sprawie, jest właściwym?

Zważywszy:

że dla tej przyczyny wniesione przez Kommissyą Rządową, po zapadłych już stanowczych i prawomocnych wyrokach sądowych w sprawie pomiędzy Wejgłem a Miaczyńską zaprzeczenie Sadom Ich Jurysdykcyi która w czasie właściwym nie była zapowiedzeniem sporu

kwestyonowana, nie ma natury ani cechy sporu jurysdykcyjnego. —

Zważywszy nakoniec:

że gdy pod nazwą sporu jurysdykcyjnego przychodzi w rzeczy samej rekurs drogą kassacyi wniesiony, o uchylenie ostatecznego Sądu Najwyższej Instancyi Wyroku, Rada Stanu jako niemająca według obowiązujących Ją przepisów attrybucyi Sądu Kassacyjnego, rozstrzygać tegoż rekursu nie jest mocna,

Z tych zatem powodów:

Rada Stanu

nie istnienie w doniesionym przypadku legalnego sporu jurysdykcyjnego, uznając rekurs Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu za niewłaściwie do siebie wniesiony poczytuje

i jako taki, mocą niniejszego Wyroku swego oddala.

Działo się na posiedzeniu Rady Stanu, w Warszawie, dnia 10 Listopada 1834 r.

Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiego
Młoci w Królestwie Polskiem, Genera
Feldmarszałek Xiążę Warszawski

(podpisano) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność
p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych i
Oświecenia Publicznego

E. Golowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancelaryi
Deszert.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego,

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując podany przez Kommissyę Rządową Przychodów i Skarbu spór jurysdykcyjny w sprawie pomiędzy Skarbem Publicznym a Janem Pusztyniką, o pretensye z niedotrzymania kon-

traktu na dzierżawę dochodów konsumpcyjnych, do Sądów Cywilnych wytoczonej, z wnioskiem téjże Kommissyi; ażeby wyroki tak Trybunału Cywilnego jako też Sądu Appellacyjnego uznane zostały za niebyłe, pierwszy z powodu że Trybunał uważał się być Sędem właściwym do rozstrzygania sporu wynikającego z kontraktu zawartego z Rządem; a drugi z powodu, że Sąd Appellacyjny nie wyrzekł, iż w tym przypadku sadownictwo cywilne jest niewłaściwem.

Po wysłuchaniu zdania sprawy i opinii Kommissyi Instrukcyjnej:

Zważywszy:

że Dekret Najjaśniejszego Pana z dnia 11 Października 1816 r. w artykule 10 ustępie pod litt. f, stanowi, iż pomiędzy inne-

mi, spory także z kontraktów z Rządem zawartych wynikające należą do Sądów Administracyjnych; w ustępie zaś pod lit. h, tegoż artykułu spory mianowicie o skarbowe przychody niestałe, jako też z konsumpcyi, rzezi bydła i t. p. zachodzące wyłączone są z pod sądownictwa cywilnego.

Zważywszy dalej: że wspomniony dopiero Dekret nieogranicza rozpoznawania sporu do czasu trwania tylko kontraktu, ani też wyłącza spory o skutki prawne, z kontraktu wynikające, —

Zważywszy jeszcze:

że Pusztynika w § 32 kontraktu pod dniem 30 Października 1829 roku w Radomiu zawartego, na przypadek sporu, lub

jakiej bądź wątpliwości pochodzącej z umowy, poddał się rozstrzygnięciom w drodze ekonomiczno - administracyjnej;

Zważywszy naostatek:

że Sąd Appellacyjny zupełnie się wstrzymał od sądenia sprawy z powodu zaśłego sporu jurysdykcyjnego, a zatem jego Wyrok uchylenia nie wymaga.

Z tych powodów,

Rada Stanu

przedstawiony sobie od Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu spór jurysdykcyjny za dostatecznie usprawiedliwiony poczytując, wyrok Trybunału Cywilnego Województwa Sandomierskiego pod d. 13 Czerwca 1833 r. zapadły za niebyły uznaje i sprawę obecną

do właściwej drogi administracyjnej odsyła mocą niniejszego swego Wyroku.

Działo się na posiedzeniu Rady Stanu, w Warszawie, dnia 10 Grudnia 1834 roku.

Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiej
Mocci w Królestwie Polskiem, General
Feldmarszałek, Xiążę Warszawski,
(podpisano) *Archiebiskup Jan Janowski*.

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski*.

Za Zgodność
p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski*.

Zgodno z Wypisem:
Dyrektor Główny, Prezydujący
w Komisji Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych i
Oświecenia Publicznego.

A. Golowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancelaryi
Deszeri.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,
Króla Polskiego,
etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując na mocy artykułu
37 i następnych organizacji swo-
jej z dnia 12 (24) Grudnia 1832
roku spór Jurysdykcyjny przez
była Komisję Rządową Wy-

Dz. Wyr. Rady Stanu

znań Religijnych i Oświecenia Publicznego wytoczony, a przez Komisją Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego ponowiony z powodów:

- i. Że Trybunał Cywilny Iszej Instancyi Województwa Mazowieckiego, wyrokiem swym zaocznym daty 12 Maja 1828 roku, Stanisławowi Arturowi Hrabi Potockiemu, dobra nieruchome przez zniesione Zgromadzenie Kamedułów Rytwiańskich dawniej posiadane, jako to: Sieragi, Zrembin, Wolica i Kamienice zwane, z klasztorem i pustelnią w powiatach: Stobnickim w Województwie Krakowskiem, i Staszowskim w Wojewódz-

twie Sandomierskiem leżące przysadził.

2. Że tenże Trybunał drugim swym wyrokiem z oppozycyi daty 11go Czerwca tegoż roku, zniósł wprawdzie wyrok swój wyżej cytowany, lecz tylko co do niewłaściwości rejestru, z którego pierwszy swój wyrok wydał — nakoniec:

3. Że Sąd Appellacyjny wyrokiem swym z daty 29 Lipca tegoż roku, potwierdził wyrok Trybunału daty 11 Czerwca tegoż roku, nakazując dalsze postępowanie w tej sprawie, jako kwalifikującą się do rejestru ordynaryjnego.

Z wnioskiem, aby Rada Stanu uchylając dopiero powołane wyroki, samą sprawę za wyłączone z pod rozpoznania zwyczajnego sądownictwa cywilnego uznała.

Po wysłuchaniu zdania sprawy i wniosków Kommissyi Instrukcyjnej:

Zważywszy: że sprawy niniejszej przedmiotem jest windykacya dziedzictwa dóbr nieruchomych na fundusz Religijno - Duchowny przeznaczonych;

Zważywszy:

że wszelkie sprawy dotyczące się własności dóbr podług Dekretu Najjaśniejszego PANA z dnia 11 Października 1816 roku ar-

tykułu 6 a w szczególności sprawy dotyczące się funduszów Duchowieństwa, skoro wchodzi prywatna osoba, podług postanowienia Namiestnika Królewskiego z dnia 18 Lipca 1818 roku, artykułu 1go i 4go należą do zwyczajnego sądownictwa cywilnego.

Z tych powodów:

Rada Stanu

Spór Jurysdykcyjny na początku wzmiankowany, za nieusprawiedliwiony uznając, przedmiot sprawy za należący do rozstrzygnięcia przez sądownictwo cywilne uznaje, mocą niniejszego swego wyroku.

**Działo się w Warszawie na
posiedzeniu Rady Stanu, dnia 15
(27) Grudnia 1834 roku.**

Namiestnik Jego Cesarsko - Królewskiej
Mości w Królestwie Polskiem, Generał
Feldmarszałek, Xiążę Warszawski,
(podpisał) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność:

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Oryginałem:

Sekretarz Stanu przy Radzie Administracyjnej
(podpisano) *J. Tymowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych
i Oświecenia Publicznego.

E. Gołowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancelaryi
Deszert.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.
Cesarza Wszech Rossyi,
Króla Polskiego,
etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując spór jurysdykcyjny w sprawie pomiędzy Urzędem Muncypalnym Miasta Stołecznego Warszawy, a Michałem Gajewskim właścicielem nieruchomości tutaj przy ulicy Ordynackiej pod liczbą 2874 litt. A. B. położonej, o kosztą restauracyi lokarów w pomienionej possessyi za kontraktem najmu z tymże Urzędem Muncypalnym zawartym, i bez kontraktów posiadanych, tudzież o opłatę komornego od 29 Sierpnia 1832 r. aż do czasu od-

dania tychże lokalów w dobrym, i do użytkowania przydatnym stanie, który to spór Jurysdykcyjny podała Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego w imieniu Gminy Miasta, oraz funduszu lazaretowego pod jej zarządem zostającego z wnioskiem:

aby zapadłe w téj sprawie wyroki Sądów Cywilnych, to jest: Trybunału Cywilnego Iwszej Instancji Województwa Mazowieckiego z dnia 23 Grudnia 1834 r. Sądu Appellacyjnego z dnia 29 Stycznia 1835 r. tegoż Trybunału z d. 14 (26) Lutego r. z. Sądu Appellacyjnego z d. 3 (15) Kwietnia r. z. tegoż Trybunału z d. 15 (27) Maja r. z. oraz z d. 10 (22) Lipca r. z. a nakoniec Sądu Appellacyjnego z d. 23 Sierpnia (4 Września) z d. 4 (16) Września, tudzież z d. 16 (28) Październ. r. z. wraz z wszelkie-

mi aktami processowemi skasowane były, a sprawa o komorne z domu pod Nr 2874 i o wynadgrodenie za uszkodzenie lokalów, za ulegającą rozpoznaniu Sądu Administracyjnego uznana została. Po wysłuchaniu zdania sprawy i opinii Kommissyi Instrukcyjnej

Zważywszy:

że wedle art. 37. 38. 39. 40. i 41. Organizacyi Rady Stanu nie jest znanym i dopuszczalnym inny rodzaj sporów jurysdykcyjnych jak tylko takie, których zapowiedzenie poprzedza zapadnięcie stanowczych i prawomocnych wyroków, a zarazem które przychodzą pod rozwiązanie Rady Stanu jedynie końcem wyrzeczenia, czyli Sąd Administracyjny, lub Cywilny do zamierzonego, a z powodu zapowiedzenia spo-

ru jurysdykcyjnego zawieszono-
nego wyrokowania jest wła-
ściwym,

Zważywszy dalej:

że pomimo kilkokrotnego spra-
wy obecnej przez Sady Cywil-
ne przewodzenia, co się z mno-
gości zapadłych jak wyżej wy-
roków wykazuje, zapowiedzie-
nie sporu Jurysdykcyjnego w
właściwym czasie nie miało
miejsca, lecz tylko czynione
były ze strony Urzędu Muni-
cypalnego excepcye co do nie-
właściwości sądu, i ewentual-
ne wnioski o przypozwanie do
sprawy Prokuratorji Jeneral-
nej, te zaś excepcye i wnioski
przez Trybunał Cywilny i Sąd
Appellacyjny ze względu na
przedmiot sprawy, a mianowi-
cie z powodu, że kontrakt o
najem w mowie będących lo-
kalów zawarty był przez sam
Urząd Muncypalny bez żadne-

go wpływu, lub szczególnego
upoważnienia której z Kom-
missyów Rządowych, i że spra-
wa nie dotyczy stałego fundu-
szu Gminy, lecz przemijających
obowiązków spadających na
fundusz składowo - kwaterun-
kowy, z przynależnym zastoso-
waniem się do postanowienia
Królewskiego z d. 29 Wrze-
śnia (11 Października) 1816
roku, mocą wydanych w tej
mierze wyroków w swym cza-
sie odrzucone zostały,

W Zważywszy nadto:
i d że na skutek zapadły w spra-
wie tejże aczkolwiek nieosta-
teczne, ale co do przedmiotu
sporu stanowcze wyroki, gdyż
Sąd Appellacyjny wyrokiem
z dnia 3 (15) Kwietnia r. z.
uznając rodzaj pretensyi jedy-
nie pozasadne ustanowienie jej
wysokości przez inkwizycyą, i
biegłych strony do Trybuna-
łu na powrót odesłał,

Zważywszy także, że może wyroki takowe, zwłaszcza także dopiero wymieniony Sąd Appellacyjny, już to z powodu wykonania onych, już to z przyczyny niezakożenia rekursów w czasie prawem zakreślonym prawomocnemi stały się, Zważywszy jeszcze, że (nawet) Prokurator Generalna założywszy w imieniu Gminy Miasta i funduszu lazaretowego pod zarządem Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego zostającego opozycją trzeciego od wyroku Sądu Appellacyjnego z dnia 23 Sierpnia (4 Września) i z dnia 4 (16) Września roku zeszłego, oraz poprzednich, nieczyniła excepcyi, i, co do niewłaściwości Sądu, lecz przeciwnie wolności wprowadzania sprawy domagała się,

aw taki sposób Sąd Cywilny właściwym być uznawała; tudzież:

że od Wyroku Sądu Appellacyjnego z dnia 16 (28) Października r. z. odrzucając takową opozycją nie był założony Rekurs, skutkiem czego i ten Wyrok stał się już prawomocnym;

Zważywszy następnie: że w takim stanie rzeczy zapowiedziany został spór jurysdykcyjny po zapadnięciu stanowczych, i prawomocnych wyroków wówczas dopiero, kiedy sprawa ostatecznie już sądzona być miała, z czego wykazuje się; że nateraz niepodobna odmawiać Sądowi Cywilnym jurysdykcji w właściwym czasie nieprzeczonej, i skutkiem tego wykonywaną,

a tém mniej uchylać stanow-
cze poniekąd, i prawomocne
wyroki, do czego Rada Stanu
swą organizacją upoważnioną
nie jest;

Zważywszy nakoniec:
że wedle artykułu 10 lit. f.
postanowienia Królewskiego z
d. 29 Września (11 Paździer-
nika) 1816 r. z przyczyn jak
wyżej w wyrokach Trybuna-
łu Cywilnego i Sądu Appella-
cyjnego przywiedzionych, wła-
ściwość Sądów Cywilnych do
sądzenia obecnej sprawy za-
przeczać nie daje się,

Rada Stanu
zapowiedziany w imieniu Gmi-
ny Miasta Stołecznego War-
szawy i funduszu lazaretowe-
go spór jurysdykcyjny, za nie-
usprawiedliwiony, i właści-
wość Sądów Cywilnych do o-
statecznego rozsądzenia spra-

wy uznaje, mocą niniejszego
swego wyroku.

Działo się w Warszawie na
posiedzeniu Rady Stanu, dnia 11
(23) Lipca 1836 roku.

Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiej
Mości w Królestwie Polskiem, Gene-
rał Feldmarszałek, Xiążę Warszawski,
(podpisano) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*

Sekretarz Stanu
(podpisano) *K. Brodowski.*

Za Zgodność
Sekretarz Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydenci
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych i
Oświecenia, Publicznego
E. Gatowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancelaryi
Deszerf.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego,

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując podany przez Kommissyę Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego spór jurysdykcyjny, naprzeciw wyrokom Sądu spornego Powiatu Wieluńskiego z dnia 25 Września 1827 r. i dnia 23 Stycznia 1828 roku, oraz Trybunału Cywilnego Województwa Kaliskiego z d. 30 Marca 1830 r. w sprawie pomiędzy Skarbem Publicznym jako właścicielem dóbr Mierzyce i młyna Łyko, a sukcesorami Józefa Psarskiego właścicielami dóbr Krzeczowo i Koch-

łów, w przedmiocie odpływu wody rzeki Warty zapadłym, z wnioskiem tejże Kommissyi Rządowej: aby wyroki takowe wraz z protokołami wyprowadzonej w dniu 19 i 20 Grudnia 1827 r. inkwizycyi, tudzież wykonanej w dniu 22 i 24 Marca 1828 r. exekucyi wyroku stanowczego z dnia 23 Stycznia 1828 r., niemniej wszelkie w tej sprawie akta processowe skasowane były, sama zaś sprawa o odpływ wody rzeki Warty za ulegającą rozpoznaniu Sądu Administracyjnego uznana, a z powodu zapadłych w niej decyzji Kommissyi Województwa Kaliskiego z dnia 6 Maja 1826 r. Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych, z dnia 21 Grudnia 1826 r. i Prezydującego w Radzie Administracyjnej, z dnia 26 Maja 1827 za ostatecznie załatwioną poczytana była.

Dz. Wyr. Rady Stanu

Po wysłuchaniu zdania sprawy i opinii Kommissyi Instrukcyjnej;

Zważywszy:

że rzeka Warta Konstytucjami jeszcze Polskimi z lat 1447. titulo de libertate in fluviis, i 1594 pod tytułem rzeki portowe, do rzędu rzek większych i spławnych policzoną była, co postanowieniami późniejszych Rządów odwołanem nie było, lecz przeciwnie taż rzeka ciągle za spławną uważana była;

Zważywszy nadto:

że wedle artykułu 1. postanowienia Xiecia Namiestnika Królewskiego z dnia 18 Września 1817 roku uznane wprawdzie zostały sądy Pokoju za właściwe w sprawach possessoryjnych „o zamiary dążące do zmienienia biegu wody” ale to się nie rozciąga do rzek spławnych, które wedle artykułu 538 Kodexu Cywilnego stano-

liw- wia publiczną własność, z pod użytkowania prywatnego wyłączoną, względnie jakiej w myśl art. 2226 Kodexu Cywilnego, żadne nawet przedawnienie, nabytém być nie może,

Zważywszy dalej: że wedle artykułu 1. postanowienia Xiecia Namiestnika Królewskiego z dnia 10 Października 1818 r., przedsiębranie środków do wolnego odpływu wód, wyłączną jest attrubucyą Władz Administracyjnych, tém więc bardziej zapewnienie przynależnego biegu spławnej rzeki do tychże Władz należy, jakkolwiek bowiem w myśl artykułu 2go tegoż postanowienia „sprawy o własność, albo o prawo użytkowania z rzeczy lub o wynagrodzenie za szkody, z przetrzymania lub nieprawego podniesienia wody pochodzące,”

rozstrzygnięciu Sądów Cywil-
nych, które działań w tém
w Władz Administracyjnych
wstrzymywać nie mogą, ulega-
ją; przepis ten jednak nie został
rozciągnięty do rzek spła-
wnych, Sąd zaś Sporny Po-
wiatu Wieluńskiego swym wy-
rokiem z dnia 23 Stycznia 1828
r. nakazał zasypanie w tamie
przerwy, jako mocą rozporzą-
dzeń Władz Administracyj-
nych, nie tyle w zamiarze za-
silenia wodą młyna Łyko, jak
raczej celem zapewnienia przy-
naturalnego biegu spławnej rze-
ki, przywróconą została;
Zważywszy obok tego:
że sam Sąd Sporny Powiatu
Wieluńskiego, rozwiązując
wniesioną excepcyą co do nie-
właściwości Sądu, uznał się
bydź właściwym na tej jedy-
nie zasadzie jakoby niebyło
dowiedzioném, czyli rzeka
Warta w miejscu pomiędzy

młynem Łyko a Papiernią Ko-
chlów za spławną jest uwa-
żana, co przecież powyżej wy-
rażone Konstytucye dostatecz-
nie zbijają;
Zważywszy przytém:
że skoro w taki sposób wyrok
przedstanowczy, a następnie
stanowczy przez niewłaściwy
Sąd wydane zostały, wynikłe
przeto z onych skutki, a mia-
nowicie wyprowadzone w dniu
19 i 20 Grudnia 1827 inkwi-
zycye, tudzież akta wykona-
nej w d. 22 i 24 Marca 1828 exe-
kucyi stanowczego wyroku, za
żadne poczytane bydź muszą.
Zważywszy także:
że Trybunał Cywilny Woje-
wództwa Kaliskiego wstrzymał
się od sądenia sprawy z po-
wodu zapowiedzianego sporu
jurysdykcyjnego, w takim zaś
razie wyrok jego z dnia 30
Marca 1832 r. uchylonym bydź
nie potrzebuje;

Zważywszy nakoniec, że skutkiem wykonania wyroku stanowczego Sadu Spornego Powiatu Wieluńskiego, zmieniony został właściwy bieg rzeki Warty, jaki mocą rozporządzeń Władz Administracyjnych przez zrobienie otworu w tamie samowolnie przeciw zasadom hidrotechnicznym usypanej, był zapewniony;

Rada Stanu i podany przez Kommissyę Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego spór jurysdykcyjny za usprawiedliwiony uznając, powyższe wyroki Sadu Spornego Powiatu Wieluńskiego: przedstanowczy z dnia 25 Września 1827 r. tudzież stanowczy z dnia 23 Stycznia 1828 r. jako też wyniki z nich inkwizycye w dniu 19 i 20 Grudnia 1827 r. wyprowadzone, oraz akta

exekucyi wyroku stanowczego w d. 22 i 24 Marca 1828 r. udziałane, za niebyłe uznaje, w sprawie zaś samej przywrócenie takiego stanu jaki przed rozpoczęciem procesu istniał, Władzom Administracyjnym pozostawia, mocą niniejszego swego wyroku.

Działo się na posiedzeniu Rady Stanu w Warszawie dnia 8 (20) Lipca 1836 r.

Namieśnik Jego Cesarsko-Królewskłej Mości w Królestwie Polskiem, Generał Feldmarszałek Xiążę Warszawski

(podpisano) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*

Sekretarz Stanu

(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność:

Sekretarz Stanu przy Radzie Stanu

(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Oryginałem

Sekretarz Stanu

(podpisano) *J. Tymowski.*

Zgodno z Wypisem:

Dyrektor Główny, Prezydujący w Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego

E. Gołowin.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancellaryi

Deszert.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego

etc., etc., etc

Rada Stanu.

Rozwiązując podany przez Kommissyę Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego spór jurysdykcyjny, na przeciw wyrokowi Sądu Pokoju Wydziału Spornego Powiatu Wieluńskiego z dnia 4 Maja i 4 Września 1829 roku, oraz

Trybunału Cywilnego Iwszej Instancyi byłego Województwa Kaliskiego z dnia 30 Marca 1832 roku w sprawie possessoryjnej Dawida Landau posiadacza papierni Jarzab zwaney, przeciwko dzierżawcy dóbr Rządowych Radoszyce, o przywrócenie tamy w poprzek rzeki Warty usypaney, zapadłym, z wnioskiem téjże Kommissyi Rządowej:

aby Rada Stanu, oznajmiony spór jurysdykcyjny za usprawiedliwiony uznała: a skutkiem tego, aby Wyroki Sądu Spornego Powiatu Wieluńskiego: przedstanowczy z dnia 4 Maja 1829 roku, tudzież stanowczy z dnia 4 Września t. r. ze wszystkimi skutkami skassowała, i quaestionis sprawę o odpływ wody na rzecę Warcie za ulegającą rozpoznaniu Władz Administracyjnych uznała.

Rada Stanu

Po wysłuchaniu zdania Sprawy i opinii Kommissyi Instrukcyjnej.

Zważywszy:

że rzeka Warta, jeszcze Konstytucyami Polskimi z roku 1447 i z roku 1594 do rzędu rzek większych i spławnych policzoną była; a postanowienia późniejszych Rządów, nie tylko że tego nieodwołały, lecz przeciwnie, rzeka Warta, ciągle za rzekę spławna uważana była;

zważywszy dalej:

że wedle artykułu i postanowienia Xięcia Namiestnika Królewskiego z dnia 18 Września 1817 r. uznane wprawdzie zostały Sady Pokoju, za właściwe w sprawach Possessoryjnych o zamiary dążące do zmienienia biegu wody, ale to się nierozciąga do rzek spła-

wnych, które wedle art: 538 Kodexu Cywilnego stanowią publiczną własność z pod użytkowania prywatnego wyłączoną, względnie jakiej w myśl artykułu 2226 Kodexu Cywilnego, żadne nawet przedawnienie nabytém być nie może;

Zważywszy wreszcie:

że wedle artykułu i postanowienia Xięcia Namiestnika Królewskiego z dnia 10 Października 1818 przedsięwzięcie środków do wolnego odpływu wód wyłączną jest attrubucyą Władz Administracyjnych, tem więc bardziej zapewnienie przynależnego biegu spławnej rzeki od tychże jedynie Władz jest zawisłem — jakkolwiek bowiem w artykule 2 tegoż postanowienia powiedziano:

„że sprawy o własność albo
 „o prawo użytkowania z
 „rzeczy, lub o wynadgródze-
 „nie za szkody z przyrzy-
 „mania lub nieprawego pod-
 „niesienia wody pochodzą-
 „ce“

rozstrzygnięciu Sądów Cywil-
 nych ulegają, (które działań
 w tém Władz Administracyj-
 nych wstrzymywać nie mogą)
 przepis ten jednak, nie został
 rozciągnięty do rzek spła-
 wnych;

Zważywszy nakoniec:

że skoro wyroki Sądu Poko-
 ju Wydziału Spornego Po-
 wiatu Wieluńskiego: przed-
 stanowczy z dnia 4 Maja 1829
 r. i stanowczy z dnia 4 Wrze-
 śnia r. t. przez niewłaściwy
 Sąd wydane zostały;

Wynikłe przeto z onych
 skutki a mianowicie wypro-

wadzone w dniu 3 Wrze-
 śnia 1829 r. Inkwizycye, za
 żadne poczytane być mu-
 szą.

Z tych zatem powodów
Rada Stanu

Podany przez Kommissyą Rzą-
 dowa Spraw Wewnętrznych,
 Duchownych i Oświecenia Pu-
 blicznego przy Jéj odezwie z
 dnia 3 (15) Lipca r. b. Nro ⁷²⁵⁵/₂₉₀₆₂
 spór jurysdykcyjny za uspra-
 wiedliwiony uznając, powyż-
 sze wyroki Sądu Pokoju Wy-
 działu spornego Powiatu Wie-
 luńskiego: przedstanowczy z
 dnia 4 Maja 1829 roku, i sta-
 nowczy z dnia 4 Września ro-
 ku tegoż, jako też wynikłe z
 nich Inkwizycye w d. 3 Wrze-
 śnia 1829 roku wyprowadza-
 ne, za niebyłe uznaje; rozpo-
 znanie zaś saméj sprawy, Wła-

dzom Administracyjnym pozostawia. Mocą niniejszego ostatecznego wyroku.

Działo się na posiedzeniu Rady Stanu, w Warszawie dnia 29 Września (11 Października) 1837 roku.

Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiej Mości w Królestwie Polskiem, Generał Feldmarszałek Xiążę Warszawski
(podpisano) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*

Sekretarz Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność:
Sekretarz Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:
Dyrektor Główny, Prezdujący
w Kommissyi Rządowej Spraw
Wewnętrznych, Duchownych
i Oświecenia Publicznego
E. Gołowiński.

Referendarz Stanu, Dyrektor Kancelaryi
Deszert.

Magistratem Miasta Wierzbowa, o czynach Magdeburgski w kwocie stu złotych rocznie zawieszanej w Imieniu Najjaśniejszego

M I K O Ł A J A I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego,

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

Rozwiązując wniesiony przez Kommissyę Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego pod dniem 29 Października 1834 roku spór jurysdykcyjny, wynikły z sprawy

pomiędzy Franciszkiem Rekoszem właścicielem posiadłości Glichterowszczyzna jako powodem, a Magistratem Miasta Wierzbowa, o czynsz Magdeburgski w kwocie stu złotych rocznie zawiązaną i do Trybunału Cywilnego I szę Instancyi Województwa Mazowieckiego wytoczoną;

Po wysłuchaniu tak raportu pomienionej Kommissyi Rządowej, jako też wniosków Kommissyi Instrukcyjnej.

Zważywszy:

że spór dopiero wzmiankowany zachodzi o wymagane z jednej, zaprzeczone z drugiej strony prawo do czynszu wieczystego, zaczęm prawo rzeczzone (de jure) zaś według art. 6 Dekretu Jego Cesarsko-Królewskiej Mości z dnia 30 Marca (11 Kwietnia) 1817 roku, spory tego

rodzaju należą do atrybucyi sądownictwa cywilnego;

Zważywszy:

iż z powodu niezahypotekowania tegoż czynszu i przejścia Glichterowszczyzny w ręce trzeciego, to jest Rekosza, w myśl art. 41, 44, 145, 154 ustawy hipotecznej, ma miejsce spór o prawa hipoteczne, który według powołanego wyżej Dekretu także od rozstrzygnięcia Sądów Cywilnych zależy;

Zważywszy:

że prawomocność wyroku Sądu Administracyjnego Województwa Augustowskiego z dnia 12 Kwietnia 1822 r. w sprawie pomiędzy Miastem Wierzbowem a Tadeuszem Piotrowiczem, ówczesnym właścicielem rzeczonoj posiadłości, zapadłego, niemoże

zamować wytoczonej do Trybunału Cywilnego akcyi Rekosza, skoro ten do rozprawy w drodze Sądowo-Administracyjnej nie wchodzić, nie poddał się tem samem ani jurysdykcji ani decyzji pomianionego Sądu Administracyjnego.

Z tych powodów

Rada Stanu

Wniesiony przez Kommissyę Rządową Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego spór o jurysdykcją za nieusprawiedliwiony uznając, sprawę pomiędzy miastem Wierzbólewem a Franciszkiem Rekoszem czynszu rocznego w kwocie stu złotych z Glichterowszczyzny poszukiwanego dotyczącą i do Trybunału Cywilnego tutejszego Województwa przez tegoż Rekosza

wytoczoną, za należącą do rozstrzygnięcia Sądów Cywilnych przeczytuje, mocą niniejszego swego wyroku.

Działo się w Warszawie, na posiedzeniu Rady Stanu, dnia 23 Września (5 Października) 1835 r.

Namiestnik Jego Cesarsko - Królewskiej
Mocy w Królestwie Polskim, Generał
Feldmarszałek, Xiążę Warszawski,
(podpisał) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*

p. o. Sekretarza Stanu

(podpisano) *K. Brodowski.*

Za Zgodność:

Naczelný Prokurator Ogólnego Zebrania
i Senatu, Rzeczywisty Radca Stanu
(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

p. o. Dyrektora Głównego, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrz-
nych i Duchownych, Generał Lejtenant,
Senator *Pisarew.*

Dyrektor Kancellaryi, Radca Stanu
Starynkiewicz.

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego.

etc., etc., etc.

Rada Stanu

Stosownie do art. 37 i następnych Organizacyi z dnia 12 (24) Grudnia 1832 r. rozwiązując spór jurysdykcyjny przez Kommissyą Rządową Przychodów i Skarbu w dniach 4 (16) Października oraz 28 Października (9 Listopada) 1837 r. wniesiony, przeciw wyrokom Trybunału: pierwszemu b. Woje-

wództwa Mazowieckiego na dniu 7 (19) Grudnia 1835 r. z powództwa Józefa Radzickiego zaocznie zapadłemu, przyznajacemu temuż od Skarbu Publicznego prawo do pobierania kompetencji z Starostwa Nowomiejskiego i Sobieskiego po złp. 1,699 gr. 16. rocznie do końca dni życia powoda, tudzież zaległości od dnia 18 Kwietnia 1828 za lat siedm do summy złp. 11,756 gr. 22 narostłej, z procentem od daty uchybionych wypłat: drugiemu, Trybunału Gubernii Mazowieckiej ocnie z opozycyi d. 10 (22) Kwietnia 1837 zapadłemu, którym Sąd za właściwy dla tej sprawy uznając, od rozsądzenia głównego przedmiotu wstrzymał się, aż do rozpoznania w Radzie Stanu zapowiedzianego sporu jurysdykcyjnego;

Po wysłuchaniu sprawozdania, oraz opinii Kommissyi Instrukcyjnej

Zważywszy:

że już edykta i urzędownie b. Rządu Pruskiego zabroniły Sądów zwyczajnym Cywilnym wdawać się w rozpoznawanie sporów z inkameracyi dóbr wynikających, nadto

Zważywszy:

że w sporze obecnym idzie o przyznanie prawa do kompetencji i o ustanowienie jej zaległości, kompetencya zaś będąc intratą czystą dla posiadacza uprzywilejowanego przypadać mogącą, stanowi spór o dochód z dóbr korony i narodowych, przedmiot zaś podobny, wedle art. 10, litery c. postanowienia daty 29 Września (11 Października) 1816 roku z pod rozpoznawania zwyczajnych Sądów Cywilnych jest wyłączony, dalej

Zważywszy:

że jakkolwiek postanowienie daty 12 (24) Stycznia 1826 r. miało głównie na celu upórządkowanie hipotek dóbr narodowych, jednakże i tu w art. 4 domieszczonem zostało to wyraźne ostrzeżenie, iż kompetencye do hipoteki przyjętymi niebędą, i rozpoznawaniu Sądowemu nieulegają; a

tak **Zważywszy:**

że gdy niewłaściwość Sądu co do materji jest wykazaną, zatem wedle art. 170 Procedury Sądowej, spór obecny z urzędu nawet, tam gdzie należy odeślanym być powinien.

Z tych więc powodów

Rada Stanu

Spór Jurysdykcyjny przez Kommissye Rządową Przychodów i

Skarbu: w d. 4 (16) Października, oraz 28 Października (9 Listopada) 1837 r. wniesiony, za usprawiedliwiony uznając, wyroki Trybunału b. Województwa Mazowieckiego daty 7 (19) Grudnia 1835, niemniej Trybunału Gubernii Mazowieckiej dnia 10 (22) Kwietnia 1837 r. jako w niewłaściwym Sądzie zapadłe, zaniebyłte ogłasza. Mocą tego ostatecznego wyroku.

Działo się na posiedzeniu Rady Stanu, w Warszawie d. 3 (15) Stycznia 1838 r.

Namiestnik, Jenerał Feldmarszałek
(podpisano) *Xiążę Warszawski.*

p. o. Sekretarza Stanu
(podpisano) *K. Brodowski.*

Za Zgodność:

Naczelný Prokurator Ogólnego Zebrania
Departamentów Warszawskich Rządzącego. Senatu
Rzeczywisty Radca Stanu

(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

p. o. Dyrektora Głównego, Prezydujący
w Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych, Jenerał Lejtenant,
Senator *Pisarew.*

Dyrektor Kancellaryi, Radca Stanu
Starynkiewicz.

Appellacyjnym wynikły z tego podobnym Augustowskiemu i Sądowi

w Imieniu Najjaśniejszego

MIKOŁAJA I.

Cesarza Wszech Rossyi,

Króla Polskiego,

etc., etc., etc.

Rada Stanu.

W zastosowaniu się do art. 37 i następnych swojej organizacyi daty 12 (24) Grudnia 1832 r. rozwiązując spór jurysdykcyjny przez odezwę Gubernatora Cywilnego Rządu Gubernii Augustowskiej z dnia 14 (26) Lutego 1840 r. Prezesowi Sadu Najwyższej Instancji zapowiedziany, pomiędzy Rządem Gubernii Augustowskiej, a Try-

bunałem Augustowskim i Sądem Appellacyjnym wynikły, z tego powodu,

Że w sprawie na powództwo Piotra Lebrecht Frentzela właściciela dóbr Poniemonia, Powiatu Maryampolskiego, Gubernii Augustowskiej przeciw Skarbowi wytoczonej przed Trybunał Cywilny pierwszej Instancji Gubernii Augustowskiej Wydziału drugiego w Suwałkach, z żądaniem uwolnienia siebie od opłaty złp. 1480 jako reszty należności Skarbowi przypadającej na mocy kontraktu z upoważnienia Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu z nimże pod dniem 21 Marca 1819 zawartego o zakup drzewa w leśnictwie Maryampolskiem, Sady te usuwając excecpcyą niewłaściwości Sądu przez Prokuratora wnoszoną, spór obecny za ulega-

jący swojemu zawyrokowaniu uznały,

Kommissya Rządowa Przychodów i Skarbu więc popierając takowy spór jurysdykcyjny w przedstawieniu daty 23 Sierpnia (4 Września) 1840 r. wnosi:

Aby Rada Stanu wyroki Trybunału Cywilnego pierwszej Instancji Gubernii Augustowskiej pod dniem 11 (23) Lutego 1839 r. oraz Sądu Appellacyjnego pod dniem 2 (14) Listopada 1839 r. zapadłe, skasowała: i sprawa Frentzela Piotra o uwolnienie go od zapłacenia wartości drzewa na zasadzie kontraktu z roku 1819 poszukiwanej, do drogi Sadowo-Administracyjnej odesłaną była.

Po wysłuchaniu sprawozdania oraz opinii Kommissyi Instrukcyjnej

Zważywszy:

Że przedmiotem tej sprawy jest dochodzenie skutków kontraktu z upoważnienia Kommissyi Rządowej Przychodów i Skarbu zawartego, spory zaś tego rodzaju przez art. 10 lit. f. Postanowienia daty 29 Września (11 Października) 1816 r. wyraźnie wyłączone zostały z pod rozpoznania na drodze processu zwyczajnych Sądów Cywilnych, następnie

Zważywszy:

że decyzja Rady Administracyjnej daty 25 Lutego (8 Marca) 1836 i równie jak zawiadomienie o takowej przez Sekretarza Stanu pod dniem 12 (24) Marca 1836 r. wydane, opiewają jedynie: „o dozwolenie Frentzelowi usprawiedliwienia swoich wniosków na „drodze sądowej“

bez żadnej o sędzie cywilnym wzmianki, czego przeto w decyzji tej wyraźnie nie masz, tego też i domyślać się nie jest wolno; przypuszczenie więc wyjęcia jakoby tej sprawy z pod Sądu Administracyjnego, ile drogi prawem dla niej przepisanej, nastąpiło wbrew wyraźnemu przepisowi wyżej powołanego postanowienia; nadto

Zważywszy:

że mniemanie Sądu Appellacyjnego jakoby spór ten już był rozpoznany na drodze Sądowo-Administracyjnej, pokładanym dowodom jest przeciwnie, gdyż decyzje Ekonomiczno-Administracyjne wydane, jakim tu Frentzel przez sam nawet kontrakt poddał się, nie mogą być brane ani zastępować wyroków na drodze są-

mydowo-administracyjnej wyda-
wanych; mylném równie jest
wyprowadzanie właściwości
Sądu Cywilnego ztąd, iż spór
jurysdykcyjny przed Sądem
Appellacyjnym zapowiedziany
nie był, bo skoro excepcya
niewłaściwości Sądu została
wniesioną a niewłaściwość ta
nawet co do materji spra-
wy była wykazana, Sad zatem
Appellacyjny z Urzędu odesła-
nie tam gdzie należy, wyrzec
był obowiązany, bo taki jest
wyraźny przepis w art. 170
Procedury Cywilnej;
z takich to zasad

Rada Stanu

Spór jurysdykcyjny przez Kom-
missyę Rządową Przychodów i
Skarbu pod d. 23 Sierpnia (4 Wrze-
śnia) 1840 r. wniesiony za uspra-
wiedliwiony uznaje, Wyroki Try-
bunału Cywilnego pierwszej In-

stancyi Gubernii Augustowskiej
Wydziału drugiego daty 11 (23)
Lutego 1839 r. oraz Sądu Appel-
lacyjnego Królestwa daty 2 (14)
Listopada 1839 r. zapadłe za nie-
byłe ogłasza a sprawę obecną do
drogi Sądowo-administracyjnej od-
syła; — moca niniejszego swego
wyroku.

Działo się na posiedzeniu Ra-
dy Stanu, w Warszawie dnia 13
(25) Lutego 1841 roku.

Namiestnik Jego Cesarsko-Królewskiej
Mości w Królestwie Polskiem, Gene-
ral-Feldmarszałek, Xiążę Warszawski,
(podpisano) *Hrabia Paskiewicz Erywański.*
Sekretarz Stanu

(podpisano) *Brodowski.*

Za Zgodność:

Naczelnny Prokurator O. Z. D. W.

Rządzącego Senatu, Rzeczywisty Radca Stanu

(podpisano) *Brodowski.*

Zgodno z Wypisem:

Pełniący obowiązki Dyrektora

Głównego, Prezydujący w

Kommissyi Rządowej Spraw

Wewnętrznych i Duchownych,

General-Łejtenant, Senator

Pisarew.

Dyrektor Kancelaryi, Radca Stanu

Starynkiewicz.

Wypis z Protokołu posiedzenia

RADY STANU

dnia 14 (26) Mca Października 1840.

W miesiącu Wrześniu 1836 r. Jan Pawelski czeladnik w handlu win starozakonnego Pinkusa Mamelok w Kaliszu, doniósł Urzędowi Starszych Zgromadzenia Kupieckiego, że w handlu tym znajdują się wina fałszowane, że Pinkus Mamelok zbankrutowawszy w Płocku, i nie będąc rehabilitowanym, handel ten otworzył, który właściwie należy do ojca jego Lejzora Mamelok.

Z polecenia Rządu Gubernialnego, nastąpił rozbiór chemiczny

win; fabrykacyi nie docieczono, równie inne szczegóły doniesienia udowodnionemi nie zostały.

Wkrótce potem także samo doniesienie co do fałszowania win uczynił Urzędowi starszych Zgromadzenia kupieckiego niejaki Kressek, który poprzednio, jako czeladnik, w handlu Pinkusa Mamelok zostawał.

Urząd Starszych raportem z d. 25 Października 1836 r. przedstawiając doniesienie to Rządowi Gubernialnemu, żądał zarazem aby Pinkusowi Mamelok był wzbroniony handel jako bankrutowi, który dotąd rehabilitowanym nie był.

Rząd Gubernialny doniesienie Kreska znajdując przeciwném poprzedniczemu jego zeznaniom, przesłał takowe Sadowi policyi poprawczéj do właściwego postąpienia; tymczasem Pinkus Mamelok oskarżył przed tenże Sąd Starszych Zgromadzenia Kupieckiego

o potwarz, z powodu że przez doniesienie Rządowi Gubernialnemu, jakoby on był bankrutem, dopuścili się czynu sławie jego szkodzącego.

Starsi Zgromadzenia udali się do Rządu Gubernialnego o rozpoznanie, czyli za czyn zobowiązku służby wynikły mogą być pociągani do Sądu; Rząd Gubernialny pod dniem 5 (17) Października 1837. wezwał Sąd Policyi Poprawczej o akta, nie załatwwszy wszakże tego wezwania, i bez względu na wnioski Prokuratora, że Starsi Zgromadzenia za czyn z urzędu dokonany bez decyzji oddającej ich pod Sąd sądownymi być nie mogą, Sąd Policyi Poprawczej ze względu że Mamelok usprawiedliwił się w zupełności z zarzutu bankructwa, wyrokiem z dnia 12 (24) Stycznia 1838 r. Starszych Zgromadzenia kupieckiego: Piotra Macińskiego na dni 10. Jana Warczyńskiego na

dni 8 zamknięcia w domu kary i poprawy, jako kary za potwarz, osadził, z pretensyami zaś i kosztami skarżącego do drogi cywilnej odesłał.

W takim stanie rzeczy Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia Publicznego na dniu 19 (31) Marca r. b. wyniosła przeciw wyrokowi Sądu Policyi Poprawczej Wydziału Kaliskiego na dniu 12 (24) Stycznia 1838 r. wydanemu spór jurysdykcyjny, z żądaniem uchylenia w zupełności wspomnianego wyroku, jako wydanego przeciw Starszym Zgromadzenia kupieckiego, którzy za czyn z urzędu dokonany, bez poprzedniej decyzji kwalifikacyjnej do odpowiedzialności kryminalnej pociągani być nie mogą.

Kommissya instrukcyjna po roztrząśnieniu dołączonych do powyższego przedstawienia dowo-

dów, uważała: że w przedmiocie obecnym nie idzie o przywłaszczenie sobie przez Sąd Policyi Poprawczej Wydziału Kaliskiego atrybucyi sądenia sprawy do niego nie należącój, sprawa bowiem o potwarz nie przez inny, tylko przez Sąd rzeczony rozpoznawana być była powinna, lecz idzie jedynie o tę okoliczność, że sąd ten przystąpił do wyrokowania bez poprzedniego wydania przez Władzę Administracyjną decyzji oddającój pod sąd oskarżonych, za czyn przez nich jako Starszych Zgromadzenia kupieckiego, a tém samém z urzędu dokonany.

Nie zachodzi tu przeto spór o jurysdykcyę jak tego art. 37 i następne organizacyi Rady Stanu z dnia 12 (24) Grudnia 1832 r. wymagają, dla tego więc wyrok Sądu Policyi Poprawczej Wydziału Kaliskiego nie może ulegać rozpoznaniu na drodze sporu ju-

rysdykcyjnego, lecz skarżenie wyroku wspomnionego nastąpić było powinno przez odwołanie się drogą właściwą do wyższej Instancyi sprawiedliwości karzącój; że zaś osądzeni w czasie prawem określonym appellacyi nie założyli i wyrok stał się prawomocnym, sami sobie przypisać muszą wyniki z tąd skutki, chybaaby Kommissya Rządowa Spraw Wewnętrznych wstawić się za nimi chciała do Rady Administracyjnój o uwolnienie ich w drodze łaski od skutków prawomocnego wyroku.

W tym celu, Kommissya Instrukcyjna znalazłszy spór jurysdykcyjny nie uzasadnionym, uczyniła wniosek o przesłanie wypisu z niniejszego protokołu Kommissyi Rządowej Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia publicznego, oraz Kommissyi Rządowej Sprawiedliwości, a to dla rozpoznania przeciwnego pra-

wu postępowania Sądu Policyi Po-
prawczej Wydziału Kaliskiego.

Rada wniosek powyższy za-
twierdziła. —

Zgodno z Protokołem.

Sekretarz Stanu (podpisano) Brodowski.

Zgodno z Wypisem:

p. o. Dyrektora Głównego, Prezydujący

w Komisyyi Rządowej Spraw

Wewnętrznych i Duchownych;

General Lejtenant, Senator

Pisarew.

Dyrektor Kancellaryi.

Rada Stanu Starynkiewicz.

DZIENNIK WYROKÓW

OGÓLNEGO ZEBRANIA

WARSZAWSKICH DEPARTAMENTÓW

RZĄDZĄCEGO SENATU

WARSZAWA

WARSZAWA

WARSZAWA

1845